

носилото си и по него безконеченъ върволякъ отъ съграждане и почитатели, и пѣснитѣ на хорѣтъ, и рѣчитѣ на ораторитѣ... Признателното отечество бърза, уви, малко късно, да поправи неправдата, сторена на единъ великъ свой синъ... И той захълца истинската!

Но веднага се усмихна самъ на себе си. Той се досѣти, че нѣма да умре, че депешата, която утрѣ ще се удари въ София, (той ще я даде на нѣкой селенинъ да я занесе на телеграфната станция, а самъ ще отпътува за Бѣлево), е назначена само за испитня на човѣшкото нищожество; че като прѣдизвика първий избухъ отъ съчувствия горещи и се упои отъ зашеметителния таманъ на славата, макаръ само за единъ день, той ще даде повторно депеша, отъ Бѣлево, за да опровергае Стайковата, като подла мистификация.. Любопитно ще е тогава да види изумлението и побѣсняването на сичкитѣ тие господа, на които тѣй хитро той измами искренността! Не, тази идея бѣ гениална.

Заранѣта, изнуренъ отъ силни и остри вълнения и отъ остри муцуни, той стана съ хлѣтна ли отъ безсъница очи и се нареди да приведе въ изпълнение плана си.

Внезапно една неприятна, съвсѣмъ прозаическа мисль го стрѣсна: ами домашнитѣ му? Какво ще бѣде тѣхното положение когато узнахтъ отъ печата смъртъта му! За да се постигне цѣльта му, той не трѣбваше да ги прѣдупрѣждава... Но какъ да ги държи единъ или два дена въ ноктетѣ на тая адска вѣсть!...

Той намѣри сега своята гениална идея идиотска.

И фърли изъ прозореца депешата, която падна долу на купището.

А въ тая депеша се съдържаше славата му.

Една свиня се спустина и я изѣде.!

